

blik. Men havde han haft mere, ja havde han blot haft saa meget, da han i sin Tid kastede sine Øjne paa Jakobe? Han skulde blot frygtløs stole paa sin Pagt med Lykken. Og saa blive sit Valgsprog tro: Jeg vil!

Klokken blev over tre, inden han naaede hjem, og han kunde i sin Optagethed ikke falde i Søvn. Han kastede sig i Sengen, drak det ene Glas Vand efter det andet og kunde ikke holde Tankerne i Ro. Dog var det ikke udelukkende disse eventyrlige Fremtidsfantasier, der holdt ham vaagen. Her i Ensomheden og Mørket dukkede andre Tanker frem og hidsede Blodet.

Under hele sit Ophold i Berlin havde han været forfulgt af en Uro, der ligesom hin Skygge i Fabelen kun gav sig tilkende, naar der blev stille og ensomt omkring ham. Det var Tanken om hans Fader og dennes mulige Død, han ikke kunde blive kvit. Det vil sige: om Dagen, naar han var i Virksomhed eller sad paa Kafeerne med sine Venner, beskæftigede Spørgsmaalet ham ikke; men saasnart han blev alene med sig selv i den fremmede By, og navnlig om Aftenen, naar han kom hjem til sine tomme og uhyggelige Stuer her i Carlsstrasse, viste Skyggen sig for ham. Hver Nat, naar han stod i Skjorteærmer ved sin Seng og trak sit Ur op, spurgte han sig selv: „Mon Far skulde være død idag?“

Saadan ogsaa denne Nat.

Henimod Morgen — just som han endelig var ved at falde hen — foer han let sammen. Fra et eller andet Sted i Værelset havde han hørt en Lyd, der i hans Øre lød som en tre Gange gentaget Banken. Han blev igen lysvaagen. Og skønt han vidste sig fri for al Slags Overtro, kunde han ikke siden slippe den Tanke, at Faderen i hint Øjeblik var gaaet bort.

Om Formiddagen telegraferede han en Forespørgsel hjem til Eberhard, og ved Middagstid modtog han det korte Telegramsvar: „Fader døende“. Han saa paa sit Ur. Om to Timer gik Eksprestoget til Hamborg. Den næste Formiddag kunde han være hjemme, og om Aftenen vilde han igen kunde rejse derfra. Blot to Dages Fraværelse — og hans Samvittighed vilde være bleven beroliget.

Han stod et Minut med Uret i Haanden. Saa nikkede han besluttet og gav sig til at pakke en Haandkuffert.

Han havde ikke selv nogen helt klar Forstaaelse af, at hvad der drev ham hjem ikke udelukkende var Frygten for engang